

но въ Вормсѣ, въ Виттембергѣ, посрѣдѣ противницы-тѣ си, той скърбялъ дѣто послушалъ молбы-тѣ на пріятели-тѣ си, та ся оттеглилъ отъ свѣтъ-тѣ. “Ахъ,” въздѣхнулъ той, “нищо не желаѣж толкозъ на свѣта колкото да излѣзѣ срѣщу върлы-тѣ си врагове.”

По-умѣренны мысли, обаче, утишили скърби-тѣ му. Той не былъ всекога въ раздражено състояніе; духъ-тѣ му наврѣменѣ ставалъ тихъ и спокоенъ. Едничко-то утѣшеніе въ печаль-тѣ му, освѣнъ увѣреніе-то че Богъ го закрылялъ, было память-та му за Меланктона. “Ако азъ загижъ,” писалъ той, “евангеліе-то нѣма що да изгуби: выище станете мои прѣемници, както Елисей станѣ прѣемникъ на Іліѣж, съ двойнѣ часть на духъ-тѣ ми.” Но като си спомнилъ боязливостъ-тѣ на Меланктона, той възкликнулъ, “Служителю на слово-то! дръжъ стѣны-тѣ и кулы-тѣ Іерусалимскы, додѣто не пріятели-тѣ не *тя* свалятъ. Ный стоимъ двама на бойно-то поле; и подиръ мене *тебе* ще свалятъ.”

Тази мысль за конечно-то нападеніе отъ странѣ на Римъ връзъ младѣ-тѣ церквѣ го хвърлила повторомъ въ беспокойствія. Клътый-тѣ монахъ, затворенъ и самъ самниничкъ, прѣмнижлъ прѣзъ много борбы въ уе-